

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 27ΗΣ ΜΑΪΟΥ 1980

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ε. ΜΥΛΩΝΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ
ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜΟΓΛΟΥ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΑΤΣΑ

Τὴν Πέμπτην 29 Νοεμβρίου 1979 ἀπεβίωσε πλήρης ἡμερῶν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς καὶ ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Γεώργιος Ἰωακείμογλου.

Ἡ κηδεία του ἐγένετο τὴν 1ην Δεκεμβρίου δημοσίᾳ δαπάνῃ καὶ ταύτην ἠκολούθησαν πολλοὶ Ἀκαδημαϊκοὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀκαδημίας, ὅστις ἀπεχαιρέτησε τὸν νεκρὸν καὶ κατέθεσε στέφανον εἰς τὴν σορὸν του. Ἐπίσης στεφάνους κατέθεσαν καὶ ἀπεχαιρέτησαν τοῦτον ὁ Πρόεδρος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἐκπροσωπῶν τὴν Πολιτείαν, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, ὁ Πρόεδρος τῆς «Ἐστίας Νέας Σμύρνης», πολλοὶ Καθηγηταὶ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς καὶ πρόωγ μαθηταὶ του. Πλήθος κόσμος ἠκολούθησε τὴν κηδείαν. Τὸν ἐπικήδειον ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας ἐξεφώνησεν ὁ συνάδελφος Ἀκαδημαϊκὸς κ. Γεώργιος Μερίκας.

Οὕτω ἔκλεισεν ἡ τελευταία σελὶς ἐνὸς λαμπροῦ κεφαλαίου τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης.

Ὁ Γεώργιος Ἰωακείμογλου ἐγεννήθη ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸν ἴδιον, νὰ διηγηθῆ μὲ τὴν ἀπλότητα ποῦ τὸν διέκρινε τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του καὶ τὰ πρῶτα βήματα εἰς τὴν σταδιοδρομίαν του. Γράφει εἰς βιογραφικόν του σημείωμα:

«Ἐγεννήθην τὴν 25ην Δεκεμβρίου 1887 (Παλαιὸν ἡμερολόγιον) εἰς τὰ Κοῦλα τοῦ Νομοῦ Ἀϊδινίου-Σμύρνης. Ἀνετράφην εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπου ἡ οἰκογένειά μου εἶχε μετοικήσει ὅταν ἤμην ἀκόμη νήπιον. Ἐφοίτησα εἰς τὸ ἰδιωτικὸν Σχολεῖον τοῦ

Χρήστου Ἀρώνη, ὅπου παρηκολούθησα τὰ μαθήματα μέχρι τῆς 3ης Γυμνασίου. Συμφώνως πρὸς τὰς συμβουλὰς τοῦ Σωκράτους Σολωμονίδη πρὸς τὸν πατέρα μου, ὑπέστην ἐξετάσεις εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν καὶ κατετάγην εἰς τὴν 4ην Γυμνασίου. Ἔλαβον τὸ ἀπολυτήριον τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς τὸν Ἰούλιον τοῦ 1905. Ζωηραὶ εἶναι αἱ ἀναμνήσεις μου πρὸς τοὺς διδασκάλους μου Γεώργιον Σωτηρίου καὶ Ἀναστάσιον Ζάκαν. Εἰς τὸν τελευταῖον ὀφείλω τὰς πενιχράς μου γνώσεις τῆς λατινικῆς γλώσσης, αἱ ὁποῖαι μὲ ἐβοήθησαν μεγάλως κατὰ τὰς σπουδὰς μου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου. Ὅταν παρουσιάσθην ἐκεῖ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1905, διὰ τὰ ἐγγραφῶ εἰς τὴν Ἱατρικὴν Σχολήν, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου (Kurator) μετὰ μεγάλης περιεργείας ἐξήτασε τὸ ἀπολυτήριον τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς τὸ ὁποῖον ἔφερε τὰς θεωρήσεις τοῦ Ἀγγλικοῦ καὶ Γερμανικοῦ Προξενείου καὶ μὲ ἠρώτησεν ἐὰν ἐδιδάχθην καὶ τὰ λατινικά. Ἐξεπλάγη ὅταν τοῦ ἀπήγγεῖλα ἀρκετοὺς στίχους τοῦ Βιργιλίου. Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς φοιτήσεώς μου, συνεχίζει, ἔμπροσθεν βεβαίως τὰ ἀσκηθῶ εἰς τὴν Ἀνατομίαν. Τοῦτο δὲν ἦτο εὐκόλον, διότι κατελήφθην ὑπὸ δέους ὅταν εὐρέθην πρὸ τῶν γυμνῶν πτωμάτων εἰς τὴν αἴθουσαν ἀσκήσεων τοῦ Ἀνατομείου. Αἱ πρῶται μου σκέψεις ἦσαν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ἱατρικὴν καὶ νὰ ἐγγραφῶ εἰς τὴν Γεωπονικὴν Σχολήν. Ἐγραφα σχετικὴν ἐπιστολὴν εἰς τοὺς γονεῖς μου, τὴν ὁποίαν περιέφερον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν τσέπην μου χωρὶς νὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὴν ταχυδρομήσω. Τελικῶς ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐρρίφθη εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων καὶ οὐδεὶς ἔλαβε γνῶσιν αὐτῆς. Μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ ζῆλον παρηκολούθηον τὰ μαθήματα καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1908 ὑπέστην ἐξετάσεις εἰς τὴν χημείαν, φυσικὴν, βοτανικὴν, ἀνατομίαν καὶ φυσιολογίαν. Ἰδιαιτέρως ἐπέτυχον εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς ἀνατομίας. Μεταξὺ 18 ἐξεταστέων ἦλθον πρῶτος καὶ ὁ μέγας διδάσκαλός μου *Waldeyer* ἔλεγεν ἐπ' ἀκροατηρίῳ «Κύριε εἴσθε ὁ καλύτερος, σὰς γνωρίζω ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις Ἀνατομίας καὶ σὰς δίδω τὸν ἀνώτατον βαθμόν». Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφήρμοσα καὶ ἐγὼ ὡς Καθηγητής. Εἶναι ἡ ἀσφαλεσττέρα καὶ δικαιότερα μέθοδος διὰ τὰ κρῖναι ὁ Καθηγητὴς τὸν φοιτητὴν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ἐνίοτε εἰς ψυχολογικὴν κατάστασιν ἐπηρεάζουσαν τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ φλοιοῦ τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐὰν ἡ ἐπίδοσίς του εἶναι καλὴ, ὁ Καθηγητὴς δὲν πρέπει κατὰ τὰς ἐξετάσεις νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἀποτυχίαν τινὰ εἰς τὰς ἀπαντήσεις. Ὁ *Waldeyer* ὑπῆρξεν εἰς τῶν καλυτέρων ἀνατόμων. Ἡ διδασκαλίαν τοῦ ξηροῦ μαθήματος τῆς Ἀνατομίας ἦτο λίαν ἐπαγωγός. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους διδασκάλους μου πρέπει νὰ ἀναφέρω τὸν χημικὸν *Emil Fischer* ὁ ὁποῖος τὸ 1905 ἔλαβε τὸ βραβεῖον *Nobel* διὰ τὰς ἐρεῦνας του εἰς τὴν χημείαν τῶν σακχάρων καὶ λευκωμάτων.

»Κατὰ τὸ 3ον ἔτος τῆς φοιτήσεώς μου ἤρχισαν τὰ κλινικὰ μαθήματα. Ὁ χειρουργὸς *August Bier* ἦτο τότε ἡ ἐξέχουσα μορφή κλινικοῦ διδασκάλου.

»Οἱ ξένοι οἱ ὅποιοι σπουδάζουν Ἰατρικὴν εἰς Γερμανικὰ Πανεπιστήμια εἰς τὸ τέλος τῆς φοιτήσεώς των, ὑφίστανται μόνον διδακτορικὰς ἐξετάσεις ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ προσέρχονται εἰς τὴν Κρατικὴν ἐξέτασιν (*Staatsexamen*). Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις δύνανται τὸ Ὑπουργεῖον, νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ εἰς ξένους νὰ προσέλθουν εἰς τὴν Κρατικὴν ἐξέτασιν. Τοιαύτη ἄδεια ἐδόθη καὶ εἰς ἐμὲ καὶ οὕτω κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1910 ὑπέστην τὴν Κρατικὴν ἐξέτασιν.

»Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1911 ἐπέστρεψα εἰς Σμύρνην καὶ ἤρχισα νὰ ἀσκῶ τὴν Ἰατρικὴν. Εἶχα πολλοὺς πελάτας ἀλλὰ δὲν ἤμουν καὶ πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπὸ ἐπισημονικῆς ἀπόψεως. Ἐλείπων βεβαίως εἰς τὴν Σμύρνην τὰ ἐργαστήρια καὶ αἱ διαγνώσεις, κατ' ἀνάγκην, δὲν ἐβασίζοντο ἐπὶ ἀντικειμενικῶν ἐνδημάτων. Θεραπευτικαὶ ἐπιτυχίαι δὲν μοῦ ἔλειψαν. Ἡ σαλβαρσάνη, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν εἶχεν ἐφαρμοσθῆ ἐν Σμύρνη. Ἐγὼ ἐξετέλεσα τὴν πρώτην ἔνεσιν σαλβαρσάνης.

»Τὸν Μάρτιον τοῦ 1911, ἐπανῆλθον εἰς Βερολίνον καὶ ἐνεγράφημ εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν διὰ νὰ σπουδάσω χημείαν. Ὁ Emil Fischer μὲ προσέλαβεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ὅπου εἰργάσθη ἐπὶ δύο ἔτη καὶ ὑπέστην τὸ 1913 τὰς θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς ἐξετάσεις τῆς χημείας. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1913 εἶχε κενωθῆ ἡ θέσις βοηθοῦ τοῦ φαρμακολογείου καὶ ὁ Διευθυντὴς αὐτοῦ Arthur Heffter ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Emil Fischer νὰ τοῦ συστήσῃ ἕνα ἱατρὸν κάτοχον τῆς χημείας, διὰ νὰ τὸν διορίσῃ εἰς τὴν κενὴν θέσιν τοῦ βοηθοῦ τοῦ ἐργαστηρίου. Ὁ Emil Fischer τοῦ εἶπεν ὅτι ἔχει ἕνα κατάλληλον ἐπιστήμονα διὰ τὴν θέσιν αὐτὴν ὁ ὁποῖος ὅμως εἶναι «Grieche».

»Αἱ συστάσεις τοῦ Emil Fischer ἦσαν τόσον θερμαὶ ὥστε ὁ Heffter μετέβη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας διὰ νὰ ἐρωτήσῃ, ἐὰν θὰ ἦτο δυνατόν, νὰ διορισθῆ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ἕνας ξένος ἐπιστήμων. Ἀφοῦ ἐξητάσθη τὸ ζήτημα ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς, τοῦ ἐδόθη ἡ δέουσα ἄδεια καὶ οὕτω τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1913 διορίσθη βοηθὸς τοῦ φαρμακολογείου καὶ εἰσέπραξα τὸν πρῶτον μισθόν μου ὡς δημόσιος ὑπάλληλος τοῦ Πρωσικοῦ Κράτους. Ὁ Heffter κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς θητείας μου δὲν μοῦ ἔδωκε μεγάλην σημασίαν. Μοῦ ἀνέθεσεν ἕνα θέμα, περὶ τοῦ ἐθισμού εἰς τὸ ἀρσενικόν, ἡ λύσις τοῦ ὁποίου εἶχε μίαν οὐσιώδη προϋπόθεσιν, δηλ. τὸν προσδιορισμὸν ἐλαχίστων ποσῶν ἀρσενικοῦ ἐντὸς μεγάλων ποσῶν ὀργανικῶν ἐνώσεων. Ἐδυνήθη νὰ ἐπεξεργασθῶ μίαν μέθοδον ἣ ὁποία ἀργότερον περιελήφθη εἰς συγγράμματα ἀναλυτικῆς χημείας. Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν ὁ Heffter ὑπῆρξε δι' ἐμὲ μέγας ὑποστηρικτὴς καὶ προστάτης μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Ἦτο ἀνήρ ἀδέκαστος καὶ δίκαιος. Σκοπὸς τῆς ζωῆς του ὑπῆρξεν ἡ ἀνεύρεσις τῆς ἐπισημονικῆς ἀλήθειας. Ἄλλα θέματα μὲ τὰ ὁποῖα κατέγινα κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη τῆς θητείας μου ἦσαν ἡ φαρμακολογία τῆς καφουράς, τῆς δακτυλίτιδος, τοῦ βενζολίου καὶ ἄλλα.

»Δὲν εἶχον μεγάλας ἐλπίδας ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ ἀκολουθήσω ἀκαδημαϊκὴν σταδιοδρομίαν εἰς τὴν Γερμανίαν. Πράγματι, ἐξεπλάγην ὅταν τὰς ἀρχὰς τοῦ 1918 ὁ Heffter μὲ προέτρεφε νὰ ὑποβάλω ὑποψηφιότητα ὑψηλοῦ τῆς φαρμακολογίας εἰς τὴν Ἱατρικὴν Σχολὴν τοῦ Βερολίνου. Ὑπέστην τὴν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ προβλεπομένην δοκιμασίαν καὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1918 μοὶ ἐδόθη ἡ *Venia Legenti*. Τὸν Μάρτιον τοῦ 1919 ἤρχισα νὰ διδάσκω εἰδικὰ κεφάλαια τῆς φαρμακολογίας (φαρμακολογία τῶν ἱαματικῶν πηγῶν, ἀνίχνευσις δηλητηρίων μὲ φαρμακολογικὰς μεθόδους καὶ ἄλλα).

»Τὸ 1922 προήχθην εἰς ἑκτακτον Καθηγητὴν καὶ ἐπειδὴ ὁ Heffter εἶχεν ἐκλεγῆ Πρύταμις τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου, μοὶ ἀνετέθη ἡ διδασκαλία τῆς φαρμακολογίας μέχρι τέλους τῆς θητείας του ὡς Πρυτάνεως. Δυστυχῶς ὁ διδάσκαλός μου ἠσθένησε κατὰ τὴν Πρυτανείαν του καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὰ καθήκοντά του οὔτε ὡς Διευθυντῆς τοῦ φαρμακολογείου. Διωρίσθην προσωρινῶς Διευθυντῆς αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἔμεινα μέχρι τοῦ 1927 ὅτε διωρίσθη διάδοχος τοῦ Heffter ὁ Paul Trendelenburg».

Ἄλλ' ἂς ἀφίσωμεν πλέον τὴν αὐτοδιήγησιν τοῦ Γεωργίου Ἰωακείμογλου καὶ ἂς ἀσχοληθῶμεν μὲ τὴν ἐν Ἑλλάδι δρασίαν του. Προηγουμένως ὅμως θὰ πρέπει νὰ συμπληρώσωμεν τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ Ἰωακείμογλου λεχθέντα καὶ ἀφορῶντα εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Ὁ πατὴρ του Χαράλαμπος Ἰωακείμογλου διετέλεσεν ἐπὶ ἔτη νομαρχιακὸς σύμβουλος, ἡ δὲ μήτηρ του Ἀναστασία τὸ γένος Θωμᾶ ἦτο κόρη προυχόντων. Οἱ γονεῖς του ἀπέκτησαν ἕξ παιδιὰ τοὺς : Ἡλίαν, Μιχαήλ, Χρῆστον, Γεώργιον, Εὐριπίδην καὶ Δέσποιναν, ἀργότερον σύζυγον Συμεῶνος Συμεωνίδη. Τοὺς Μιχαήλ, Χρῆστον Ἰωακείμογλου καὶ Συμεῶνα Συμεωνίδην κρυσόοργησαν οἱ Τούρκοι κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν. Ὁ Ἡλίας Ἰωακείμογλου ἀπεβίωσεν εἰς τὰ 1923 εἰς τὴν Ζάκυνθον, ἀπὸ τὰς κακουχίας ποὺ εἶχεν ὑποστῆ ὡς αἰχμάλωτος τῶν Τούρκων, ὁ δὲ Εὐριπίδης ἀπέθανε νέος (Σολομωνίδης).

Ὁ Γεώργιος Ἰωακείμογλου παρεστάθη καὶ ἐβοήθησε τὰς οικογενεῖας ὄλων τῶν ἀδελφῶν του καὶ ἰδίως τῆς ἀδελφῆς του Δέσποινας Συμεωνίδου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας ἐν Ἑλλάδι συγκατῶκει καὶ ἡ ὁποία προηγήθη εἰς τὸν θάνατον.

Ἐξ ἄλλου, τὸ 1919, τὸ ἔτος τῶν μεγάλων ἱστορικῶν γεγονότων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁ Βενιζέλος μετακαλεῖ ἀπὸ τὸ Βερολίνον τὸν διάσημον Ἑλληνα μαθηματικόν, καθηγητὴν τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου, Κωνσταντῖνον Καραθεοδωρῆν μὲ τὴν πολύτιμον συμπαραστάσιν τοῦ ἐπίσης καθηγητοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου, Γεωργίου Ἰωακείμογλου καὶ τοὺς ἀναθέτει τὴν ἰδρυσιν καὶ ὀργάνωσιν Πανεπιστημίου εἰς τὴν Σμύρνην. Δυστυχῶς ἐνῶ ὅλα ἦσαν ἔτοιμα διὰ νὰ λειτουργήσουν, ἦλθεν ὁ μοιραῖος Αὐγούστος 1922 καὶ τὰ πάντα ἐματαιώθησαν.

Ἡ Ἱατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν δις ἐξέλεξε τὸν ἀείμνηστον Ἰωακείμογλου τακτικὸν Καθηγητὴν τῆς Πειραματικῆς Φαρμακολογίας, τὸ 1923 καὶ τὸ 1928.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐκλογὴν, τὸ 1923 ὁ ἴδιος γράφει «δὲν κατώρθωσα δυστυχῶς νὰ κατέλθω εἰς τὴν Ἑλλάδα ἵνα ἀναλάβω τὰ καθήκοντά μου. Εὐρέθην πρὸ ἀνυπερβλήτων δυσχερειῶν τῶν ὁποίων ἀφορμὴ ἦτο ἡ πρωτάκουστος ἐν τῇ ἱστορίᾳ καταστροφή τῆς ἰδιαίτερας μου πατρίδος Μικρᾶς Ἀσίας. Καὶ ναὶ μὲν αἱ πληγαὶ ἐκεῖναι δὲν ἐπουλόγησαν ἀκόμη (ἔγραφε τὸ 1928 εἰς τὸ ἐναρκτήριο μᾶθημά του) ἀλλ' ἐπῆλθε βελτίωσις τῆς καταστάσεως ἐκεῖνης καὶ χαίρω διότι τώρα μοῦ εἶναι δυνατόν, νὰ προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ τὴν πατρίδα ἡμῶν μετὰ δεκατετραετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου».

Ὁ ἀείμνηστος Ἰωακείμογλου ὑπῆρξε πρότυπον διδασκάλου, τὰ δὲ μαθήματά του τὰ ὁποῖα κατώρθωσε νὰ κάμνη πλέον ἐνδιαφέροντα διὰ πειραμάτων, παρηκολούθουν μετὰ μέγαν ἐνδιαφέροντος οἱ φοιτηταὶ τῆς ἱατρικῆς. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ἐὰν εἴπωμεν ὅτι οὗτος ὑπῆρξεν ὁ Πατὴρ τῆς Πειραματικῆς Φαρμακολογίας ἐν Ἑλλάδι. Ἐγαλούχησε πολλὰς γενεὰς ἱατρῶν καὶ ἐπέμενεν ἰδιαίτερος εἰς τὴν βαθεῖαν γνῶσιν ὑπὸ τῶν ἱατρῶν τῶν φαρμακολογικῶν ἰδιοτήτων τῶν φαρμάκων τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ χορηγήσουν καὶ διὰ τοῦτο ἔδιδε ἰδιαίτεραν σημασίαν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἐκμάθησιν τῆς συνταγογραφίας. Ἦδη, ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του ὡς καθηγητοῦ ἔλεγε: «Πασίδηλον εἶναι ὅτι ἡ φαρμακολογία εἶναι ἡ βᾶσις τῆς θεραπευτικῆς. Τίς εὐσυνείδητος ἱατρὸς δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἀσθενῆ του φάρμακον τοῦ ὁποίου τὰς φαρμακολογικάς του ἰδιότητας ἀγνοεῖ ; Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ φαρμακολογία εἶναι ἐφηρμοσμένη ἐπιστήμη σπουδαιότης διὰ τὸν ἱατρόν. Παρὰ τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς μετὰ τὴν διάγνωσιν ἡ πρώτη σκέψις τοῦ ἱατροῦ εἶναι νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ κατάλληλον φάρμακον. Ὁ ἱατρὸς πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ ἔχη ἐν τῇ μνήμῃ του προχείρους πάσας τὰς ἐνεργείας τῶν φαρμάκων. Διὰ νὰ παραγγείλῃ δὲ τὸ φάρμακον ὅπερ νομίζει κατάλληλον πρέπει νὰ γράψῃ συνταγὴν. Εἶναι ἀληθές, συνεχίζει, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πολλοὶ ἱατροὶ περιορίζονται νὰ ἀναγράφωσι τὰ ἔτοιμα φαρμακευτικὰ σκευάσματα, τὰ καλούμενα *Specialités* καὶ τοῦτο διότι ὀλίγοις γινώσκεις ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν φαρμάκων τούτων. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ τις τὸ ὄνομα τῆς *Specialité*. Ἐνῶ ἡ ἀναγραφὴ τῆς συνταγῆς εἶναι δυσκολωτέρα. Πραττέμεναι, καὶ ἐν τῇ νέᾳ δράσει μου, ἔλεγε, ὅπως ἐπραξα τοῦτο ἀπὸ 10 ἐτῶν ἐν Βερολίνῳ, νὰ ἐπιμείνω ὅπως οἱ φοιτηταὶ ἀσκῶνται, ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον ἐν τῇ συνταγογραφίᾳ καὶ οὕτω πάσῃ ἡ ὀκνηρία τοῦ πνεύματος τῆς ἀναγραφῆς τῶν *Specialités*. Ἄλλως, ὁ ἱατρὸς καταστᾶ νὰ εἶναι ὄχι ἐπιστήμων ἀλλὰ δοῦλος τῶν διάφημίσεων τῶν διαφόρων φαρμακευτικῶν ἐργοστασίων».

Καὶ ταῦτα μὲν ἔγραψεν ὁ Ἰωακείμογλου τὸ 1928 καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἀρχάς του τόσον εἰς τὴν Πανεπιστημιακὴν του διδασκαλίαν ὅσον καὶ μετέπειτα εἰς τὸ Ἄνωτατον Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον. Δυστυχῶς, ὅμως, δὲν ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του καὶ ἐὰν οἱ ἱατροὶ δὲν γράφουν συνταγὰς συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τῆς συνταγογραφίας, ὁ ἀείμνηστος Ἰωακείμογλου, ἐπέτυχε τοῦλάχιστον κατὰ τὴν περίοδον τῆς μακρῆς προεδρίας του εἰς τὸ Ἄνωτατον Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον νὰ περιορίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν τὸν ἀριθμὸν τῶν *Specialités* περιοριζόμενος εἰς τὰ πρωτότυπα καὶ ἀνεγνωρισμένης θεραπευτικῆς ἀξίας φάρμακα, μὲ τὰς ὀλιγωτέρας δυνατόν παρενεργείας.

Ὁ Καθηγητὴς Γεώργιος Ἰωακείμογλου κατὰ τὴν μακρὰν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διακονίαν του, ἀπ' ὅπου ἀπεχώρησε τὸ 1958 μετὰ τριακονταετίαν καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας, ἐπλούτησε τὴν Ἑλληνικὴν ἱατρικὴν βιβλιογραφίαν μὲ πολλὰ βιβλία, ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἀκόμη κλασσικὸν καὶ κατέχει ἰδιαίτεραν θέσιν εἶναι τὸ δίτομον («Ἐγχειρίδιον Φαρμακολογίας») του τὸ ὁποῖον πλείστα ὑπερηρεσίας προσέφερε, καί, θὰ προσέθετα, ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρῃ τόσον εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς ἱατρικῆς ὅσον καὶ μετέπειτα εἰς τοὺς ἱατρούς, ἐπανεκδοθὲν πεντάκις.

Ὁ Γεώργιος Ἰωακείμογλου ἠτύχησε νὰ ἔχῃ μαθητὰς λίαν ἱκανοὺς οἱ ὁποῖοι κατέλαβον Πανεπιστημιακὰς θέσεις εἴτε διαδεχόμενοι τοῦτον εἴτε ἀλλαχοῦ, ἐδημοσίευσεν δέ, εἴτε μόνος εἴτε μὲ τοὺς μαθητὰς του πλέον τῶν 200 μελετῶν εἰς ξένα ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ ἢ δι' ἀνακοινώσεων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ καὶ ὡς Ἀντιπρόεδρος τοῦ Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Πανεπιστημίου προσέφερε πολυτίμους ὑπερηρεσίας εἰς τὸ Ἴδρυμα.

Τὸ 1929, ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, τιμῶσα τὸν ἄνδρα περιέλαβε τοῦτον εἰς τοὺς κόλπους τῆς εἰς τὴν Τάξιν τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν ἐκλέξασα τοῦτον παμψηφεί, τὸ δὲ 1955 ἐξέλεξε τοῦτον Πρόεδρον αὐτῆς. Κατὰ τὴν μακρὰν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ παραμονήν του προέβη εἰς μέγαν ἀριθμὸν ἐπιστημονικῶν ἀνακοινώσεων αὐτοῦ τοῦ ἴδιου ἢ μετὰ τῶν συνεργατῶν του. Αἱ εἰσηγήσεις του εἴτε δι' ἀπονομὴν βραβείων εἴτε δι' ἐκλογὴν συναδέλφων ἠκούοντο μετὰ σεβασμοῦ, διότι οἱ πάντες ἐγνώριζον ὅτι ἀπέδιδε πάντοτε δικαιοσύνην.

Ὁ Ἰωακείμογλου, ἅμα τῇ ἐκλογῇ του ὡς Καθηγητοῦ, ἐγένετο *ex officio* μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, τοῦ ἀρχαιότερου Συμβουλίου τοῦ Κράτους, καλουμένου ἄλλοτε («Ἱατροσυνεδρίου»). Ἀπὸ τοῦ 1935, ὅτε ἐξελέγη διὰ πρώτην φορὰν Πρόεδρος αὐτοῦ, ἐπανεξελέγετο συνεχῶς μέχρι τοῦ 1958 ὅτε ἀπεσύρθη, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὀρίου τῆς ἡλικίας. Τοῦτο δεικνύει τὴν ἐκτίμησιν τῶν συναδέλφων του πρὸς τὰς ἐξαιρετικὰς διοικητικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς ἱκανότητας αὐτοῦ.

Πράγματι, ἐπὶ Προεδρίας Ἰωακείμογλου, τὸ Ἀνώτατον Ἑγχειρονομικὸν Συμβούλιον εἶδεν ἡμέρας λαμπράς. Οὕτω ἐκλέγομεν μερικά ἐκ τῶν θεμάτων τὰ ὁποῖα ἀπησχόλησαν τὸ Ἀνώτατον Ἑγχειρονομικὸν Συμβούλιον καὶ εὗρον τὴν κατάλληλον λύσιν: Ἐξανθηματικὸς τύφος, Διατροφή τοῦ λαοῦ, Ἀγροτικὴ Ἑγχειρονομικὴ ἀνασυγκρότησις, Ἐχينوκκοκκίαισις, Ἐλονοσία, Χολέρα, Προγαμιαῖον πιστοποιητικὸν ὑγείας, Προφυλακτικὸς Ἀντιφυματικὸς Ἐμβολιασμός, Ραδιενεργὰ Ἰσότοπα, Καταπολέμησις καὶ προφύλαξις ἀπὸ τῆς λύσσης, Λέπρα, Φθορίωσις ποσίμου ὕδατος, Παστερίωσις γάλακτος, Κίνδυνος ἐκ τῆς χρήσεως γεωργικῶν ἐντομοκτόνων, Κίνδυνος ἐκ τῆς χρησιμοποίησεως τριχοβαφῶν, Ἐπιδημία γρίπης, Ἀντιγριπτικὸν ἐμβόλιον κ.λπ. Βλέπει κανεὶς ὅτι τὸ Α.Υ.Σ. ἦτο πραγματικὸς ἐπιστημονικὸς σύμβουλος τοῦ Ἑπουργείου Ἑγχειρῆς ἐπὶ θεμάτων Δημοσίας Ἑγείας.

Ἄλλ' ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἰωακείμογλου ἔδωκε τὸ μέτρον τῆς γνώσεως καὶ τῆς ὑπευθύνου γνώμης ἦτο εἰς τὸ τμήμα Φαρμάκων καὶ Ἰδιοσκευασμάτων τοῦ Ἀνωτάτου Ἑγχειρονομικοῦ Συμβουλίου. Εἶχον τὴν τύχην νὰ ὑπηρετήσω ὡς μέλος τοῦ Α.Υ.Σ. ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ ἀειμνήστου Ἰωακείμογλου, κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς Προεδρίας του, 1957-1958 καὶ νὰ ἐκτιμήσω τὴν προσπάθειαν αὐτοῦ νὰ πλουτήσῃ τὸ θεραπευτικὸν ὄπλοστάσιον τῆς Ἰατρικῆς μὲ νέα φάρμακα ἀλλὰ μὲ μεγίστην φειδῶ καὶ ἀφοῦ ἐπέθετο προηγουμένως ἐκ τῆς διεθνoῦς βιβλιογραφίας περὶ τῆς πρωτοτυπίας καὶ ἀποτελεσματικότητος τοῦ νέου προϊόντος ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλλείψεως παρενεργειῶν. Οὕτω, ὅπως ἔλεγε, «τὸ νέον φάρμακον πρέπει νὰ προάγῃ τὴν δημοσίαν ὑγείαν». Εἰς τὰς ἀνὰ Τετάρτην συνεδριάσεις, ἦτο πάντοτε «διαβασμένος». Ὅχι μόνον συνέτασεν ὁ ἴδιος τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ἀλλὰ ἦτο καὶ ὁ κύριος εἰσηγητὴς τῶν περισσοτέρων θεμάτων ἀναλίσκων πρὸς τοῦτο πολὺν χρόνον. Μὲ πάθος ἠσχολεῖτο μὲ τὴν προάσπισιν τῆς Δημοσίας Ἑγείας αἱ δὲ γνωματεύσεις του ἦσαν ἀριστοῦργημα ἐπιστημονικῆς λογικῆς καὶ τεκμηριώσεως ὥστε οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐνδιαφερομένων νὰ δύναται νὰ διαμαρτυρηθῇ. Οὕτω, κατώρθωσε νὰ περιορίσῃ εἰς χαμηλὸν ἀριθμὸν τὰ κυκλοφοροῦντα τότε ἰδιοσκευάσματα.

Ἐξ ἄλλου, πάντοτε ὑπὸ τὴν Προεδρίαν του, συνετάγησαν αἱ ἀπαραίτητοι προδιαγραφαὶ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἐργαστηρίων καὶ συνέτεινεν οὕτω σημαντικῶς εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς φαρμακοβιομηχανίας.

Ὁ Καθηγητὴς Ἰωακείμογλου ὑπῆρξεν ἐπίσης ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μέλος καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Χημικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους. Καὶ ἐκεῖ προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας, καταπολεμησὰς ἰδιαίτερος τὴν ἀλόγιστον χρῆσιν εἰς τὰ τροφίμα διαφόρων χρωστικῶν οὐσιῶν, πολλὰ τῶν ὁποίων ἀπεδεικνύοντο καρκινογόνοι. Περιώρισεν, οὕτω, εἰς τὸ ἐλάχιστον τὸν ἀριθμὸν τῶν χρωστικῶν οὐσιῶν τῶν χρησιμοποιούμενων εἰς τὴν χρῶσιν διαφόρων τροφίμων καὶ ποτῶν. Ἐπίσης ἠγωνίσθη καὶ

επέτυχε να μὴ δοθῇ ἄδεια κυκλοφορίας εἰς ξένον ἀναφυκτικὸν τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ἀηδὲς ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον.

Ἡ πολυσχιδῆς δρασίς του ἔφερε τὸν Καθηγητὴν Ἰωακείμογλου καὶ εἰς τὴν Ὑγειονομικὴν Σχολὴν ὅπου ὑπηρέτησεν ὡς ἐπιστημονικὸς Διευθυντὴς ἐπὶ μίαν δεκαετίαν (1929 - 1939). Ἐκεῖ μὲ τὴν διδασκαλίαν του κατήρτισεν ὑγειονομικοὺς ἰατροὺς οἱ ὅποιοι ἀπετέλεσαν σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὴν πρόοδον τοῦ τομέως τούτου τῆς Δημοσίας Ὑγείας.

Ἄλλη δραστηριότης τοῦ Καθηγητοῦ Ἰωακείμογλου ὑπῆρξεν ὁ διορισμὸς του ὡς Διευθυντοῦ τοῦ βιοχημικοῦ ἐργαστηρίου εἰς τὸ «Θεραπευτήριον Ἐδαγγελισμὸς» ἀπὸ τοῦ 1931 μέχρι τοῦ 1960. Ὁ Ἰωακείμογλου, ἀναγνωρίζων ἐγκαίρως τὸν κεφαλαιώδους σημασίας ρόλον τοῦ ἐργαστηρίου εἰς τὴν διάγνωσιν τῶν διαφόρων νόσων ἀνέπτυξε, κατὰ τὴν μακρὰν εἰς τὸ Θεραπευτήριον τοῦτο σταδιοδρομίαν του, πρότυπον ἐργαστήριον, εἰσαγαγὼν νέας μεθόδους ταχείας ἀναλύσεως, νέας μέχρι τότε ἀγνώστους ἐν Ἑλλάδι ἀναλύσεις καὶ προσδιορισμοὺς καί, ὅπερ σπουδαιότερον, ἐμόρφωσε μεγάλον ἀριθμὸν ἰατρῶν μικροβιολόγων καὶ χημικῶν οἱ ὅποιοι ἀπέκτησαν ἐπαξίως τὸν τίτλον τοῦ βιοχημικοῦ. Οὕτω, τὸ ἐργαστήριον τοῦτο τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον ἀναπτύσσει μεγάλην δραστηριότητα, ἀπετέλεσε τὸν πυρῆνα τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως ἐπιστημόνων τῶν ὁποίων ἡ προσφορὰ εἰς τὴν διάγνωσιν εἶναι ἀνεκτίμητος.

Τέλος, ἡ πολύτιμος προσφορὰ τοῦ Ἰωακείμογλου δὲν περιορίσθη εἰς τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του. Γνωστὸς ὡς φαρμακολόγος διεθνoῦς φήμης ὁ Ἰωακείμογλου προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του καὶ εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς τοξικομανίας. Οὕτω ἀπὸ τοῦ 1950 ἦτο μόνιμον μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἐμπειρογνομόνων τῆς ὁποίας ἐχρημάτισεν ἐπανειλημμένως καὶ πρόεδρος, μέλος τῆς Παγκοσμίου Ὁργανώσεως Ὑγείας διὰ τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα προκαλοῦν Τοξικομανίαν καὶ ἀπὸ τοῦ 1958 μέχρι τοῦ 1968 ὑπῆρξε μέλος τῆς Μονίμου Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐλέγχου Ναρκωτικῶν τοῦ Οἰκονομικοῦ καὶ Κοινωνικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰς θέσεις ταύτας κατέλαβεν ὡς διεθνῆς ἐπιστημονικῆ προσωπικότης, οὐδεμίαν ἐξάρτησιν ἔχουσα ἀπὸ τὴν χώραν προελεύσεως. Εἰς τὰς θέσεις ταύτας ἡ πείρα του ἐχρησίμευσε πολὺ διὰ τὸ ἔργον τῶν ἐπιτροπῶν τούτων τῶν ἐπιφορτισμένων μὲ τὸ δύσκολον ἔργον τῆς καταπολεμήσεως τῆς τοξικομανίας*.

Ὁ Καθηγητὴς Ἰωακείμογλου καὶ μετὰ τὴν λόγῳ ἡλικίας ἀποχώρησίν του ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου ἐξηκολούθησεν ἐργασίμενος ἐρευνητικῶς καί, εἶναι διεθνῶς γνω-

* Τὸ Συμβούλιον τῶν Ἠν. Ἐθνῶν συνῆλθε τὸ 1970 πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰωακείμογλου εἰς Ἀθήνας διὰ τὰ ναρκωτικά· τὴν ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν ἔκαμε ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Ἰωακείμογλου.

σταί αἱ τελευταῖαι ἐργασίαι του ἐπὶ τοῦ χασίς. Διὰ τοῦτο τὸ Διεθνὲς Ἴδρυμα CIBA ὠργάνωσε πρὸς τιμὴν του διεθνῆ συνάντησιν διὰ τὸ χασίς εἰς Ἀγγλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος 26 εἰδικοί ἐπιστήμονες ἀπὸ πολλὰς χώρας καὶ τῆς ὁποίας αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀνακρινώσεις ἐδημοσιεύθησαν εἰς τιμητικὸν τόμον.

Ἡ Ἱατρικὴ Σχολὴ καὶ τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, τιμῶντες τὸν ἐξαίρετον Καθηγητὴν καὶ διδάσκαλον ἔσχον τὴν πρωτοβουλίαν νὰ ἐορτάσουν τὴν ἐβδομηκονταετηρίδα του τὸ 1959 εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Εἰς τὴν ἐκδήλωσιν ταύτην ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἐορτασμοῦ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἡ Ἱατρικὴ καὶ ἡ Φυσικομαθηματικὴ Σχολή, τὸ Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός», τὸ Ἀνώτατον Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, τὸ Ἀνώτατον Χημικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους καὶ ἡ «Ἐστία Νέας Σμύρνης». Κατὰ ταύτην πολλοὶ συνάδελφοι, φίλοι καὶ μαθηταὶ του ἔλαβον τὸν λόγον ἐξάραντες τὴν προσωπικότητα τοῦ τιμωμένου, ἀπήντησε δὲ ὁ Ἰωακείμογλου μὲ τὸ χιοῦμορ καὶ τὴν μετριοπάθειαν πρὸς τὸν διέκριναν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ προσεφέρθη τιμητικὸς τόμος, εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ὁποίου ἔλαβον μέρος διὰ πρωτοτύπων ἐργασιῶν Ἕλληνες καὶ ξένοι ἐπιστήμονες.

Ὁ Γεώργιος Ἰωακείμογλου ἦτο πολὺν ὑπερήφανος, διότι ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου 1970 συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ποντιφικῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ἡ ὁποία περιλαμβάνει ἐλαχίστους ἐξέχοντας ἐπιστήμονας ἀνὰ τὸν Κόσμον.

Ἐσχάτως εἶχε τὴν χαρὰν νὰ τιμηθῆ ἐκ νέου ὑπὸ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ μακρὸν ὑπερέτησε κατὰ τρόπον ὑπέροχον, παρέχων λαμπρὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Πράγματι, κατόπιν ὁμοφώνου προτάσεως τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς, τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν τοῦ ἀπένευμε τὸν σπάνιον τίτλον τοῦ «Ἐπιτίμου Καθηγητοῦ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς».

Ὁ Γεώργιος Ἰωακείμογλου ἦτο μειλίχιος, ἦτο ὅμως αὐστηρὸς καθηγητὴς ἢ καλλίτερον ἀπαιτητικὸς, διότι ἤξευρεν ὅτι ὁ μέλλον ἰατρός, ἔστειρημένος βαθείας γνώσεως εἰς τὴν φαρμακολογίαν, θὰ ὑστέρει εἰς τὸν ἐπαγγελματικὸν βίον του. Ἐδέχετο τοὺς πάντας καὶ τοὺς ἤκουε μὲ ὑπομονήν, τοὺς ἐβοήθει ὅταν ἔπρεπε, ὅταν, ὅμως εἶχεν ἀντίθετον γνώμην, τὴν ἐδικαιολογεῖ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ὁ ἐπισκέπτης ἀπεχῶρει... εὐχαριστημένος. Ἦτο ἀνένδοτος ὅταν, ὑποστηρίξων τὰς ἀποφάσεις του, αἱ ὁποῖαι εἶχον ληφθῆ κατόπιν βαθείας μελέτης καὶ τεκμηριώσεως, ἔχον δὲ ὡς μοναδικὸν σκοπὸν τὸ γενικὸν συμφέρον καὶ τὴν ὑγείαν τοῦ λαοῦ, δὲν ἐδίσταζε νὰ ἔρχεται εἰς διάστασιν μὲ τὴν Διοίκησιν καὶ νὰ φθάνῃ καὶ μέχρι παραιτήσεως συμπαράσῳρων εἰς ταύτην καὶ ὀλόκληρον τὸ Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα πάντοτε τὸν ἐδικαίωσαν.

Ὁ Γεώργιος Ἰωακείμογλου ἔτυχε πολλῶν τιμητικῶν διακρίσεων. Ἀναφέρο-
 μέν τινες ἐξ αὐτῶν : Ἀνώτερος Ταξίαρχος τοῦ Φοίνικος, Χρυσοῦς Σταυρὸς Ἁγίου
 Μάρκου Ἀλεξανδρείας, Χρυσοῦν μετάλλιον Πανεπιστημίου Ἀμβούργου, Μετάλλιον
 Γερμανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, Ἐπίτιμος Διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλο-
 νίκης, Ἐπίτιμον μέλος τῆς Γερμανικῆς φαρμακολογικῆς εταιρείας, *Officier de l' Ordre de la Santé Publique*.

Ὁ πρεσβύτερος καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ἀείμνηστος
 Ἐμμανουήλ Ἐμμανουήλ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ Γεωργίου Ἰωακεί-
 μογλου ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας, γράφει εἰς τὰ (« Ἀρχεῖα τῆς Φαρμακευτικῆς »): « με-
 χαρὰν ἐχαιρέτησα τὴν ἔλευσιν ἐκ Γερμανίας καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Γ. Ἰωακεί-
 μογλου ὡς Καθηγητοῦ τῆς Πειραματικῆς Φαρμακολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιόν μας.
 Ἡ τύχη μοῦ ἐπεδαφίλευσε πάλιν τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν ὑποδεχθῶ ὡς τακτικὸν μέλος
 τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν τὴν 31ην Ὀκτωβρίου 1929. Ἀλλ' ἂν αἱ δύο αὐταὶ εὐκαι-
 ρίαι μ' ἔκαμαν συμμέτοχον τῆς χαρᾶς φίλου σοφοῦ, καλοῦ καὶ ἀγαπητοῦ συναδέλφου,
 ἢ παροῦσα τρίτη εὐκαιρία (1970) πληροῖ τὴν ψυχὴν μου λύπην καὶ δισταγμούς, διότι
 τὸ μὲν Πανεπιστήμιον χάνει σοφὸν διδάσκαλον καὶ ἐρευνητὴν διεθνοῦς φήμης, τὸ δὲ
 Ἀνώτατον Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον στερεῖται προέδρου τοῦ ὁποίου ἡ ἀφοσίωσις
 εἰς τὸ ἔργον του ὑπῆρξεν ὑποδειγματικὴ καὶ ἀξιοθαύμαστος ».

Θὰ τερατίσω τὴν ὁμιλίαν μου προσθέτων ὅτι σήμερον καὶ ἡ Ἀκαδημία Ἀ-
 θηνῶν, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐκλεκτοῦ μέλους της, τοῦ Γεωργίου Ἰωακείμογλου,
 στερεῖται ἐνὸς ἐκ τῶν λαμπροτέρων μελῶν της.

Αἰωνία του ἡ μνήμη.